

Alicio tuj ekkuris en la direkto al kiu ĝi montris. Pro timo de ĝia kolero ŝi eĉ ne provis klarigi ke ŝi ne estas Mariano.

“Li ja kredas ke mi estas lia ĉambristino” ŝi al si diris, kurante. “Kia surprizego estos por li eltrovi kiu mi estas! Sed bone estos alporti al li la ventumilon kaj gantojn, t.e. se prosperos al mi trovi ilin.”

Dirante tion, ŝi trovis sin staranta antaŭ ĉarma malgranda dometo kun sur la pordo neta nom-tabulo kaj gravurita sur ĝi la nomo Sro. B. Kuniklo. Ŝi eniris, ne frapinte la pordon, kaj rapidis supren per ŝtuparo timante ke ŝi renkontiĝos kun la efektiva Mariano, kaj estos forigita el la domo antaŭ ol ŝi povos trovi la ventumilon kaj gantojn.

“Kiel strange estas” diris Alicio al si “esti ĉirkaŭsendata de Kuniklo! Eble ankaŭ *Dajna* iĝos min porti por ŝi depeŝojn. Jen kio povus okazi. ‘Fraŭlino Alicio, venu, pretigu vin por la promeno.’ ‘Post unu momento, varnjo; tamen ĝis *Dajna* revenos, mi devas gardi la mustruon, por ke la muso ne eliru.’ Sed mi kredas ke, se *Dajna* komencus tiamaniere estri la domanojn, oni ne permesus al ŝi resti en la domo.”

Dum ŝi parolis, si trovis sin en neta ĉambreto kiu havis tablon apud la fenestro, kaj jen sur la tablo (kion ŝi esperis trovi) ventumilo kaj

kelkaj paroj da blankaj gantetoj, ventumilon kaj unu paron da gantoj por forlasonta la ĉambron kiam okazos starantan apud la spegulo, boteleto *ne* havis surskribon *TRINKU MIN*, tamen ŝi malŝtordo ĝin al la lipoj “Kiam ajn mi trinkas ĉi tie funde, nepre okazas mi volas provi kian efikon havos. Mi tre esperas ke ĝi denove gratifiki mi vere enuas esti tia malgranda mi estas.”

Kaj tian efikon ĝi fakte havis, tujan; ĉar antaŭ ol ŝi eltrinkis la enhavo, ŝi sentis la kapon premi kontraŭ la plafono, kaj devis klini la dorsojn rompu al si la kolon. Si tuj direktis la leton dirante: “Sufiĉas! mi espereblas kreskos plu. Jam mi ne povas esti tiam. Ho, mi tre volas ke mi ne tiom tiam.”

Ho, ve! Jam tro malfrue estis. La kresko tute *ne* ĉesis, sed ĉi tiu devis stari sur la genuoj, kaj povi eĉ por tio mankis spaco. Ŝi klopodis la planko havante unu kubutojn kontraŭ la pordo kaj la alian klinitan ĉe la fenestro. Sed ankoraŭ plu ŝi kreskis, kaj ŝi rimedo—ŝi ŝovis unu brakon el la unu piedon en la kamentubon, ĉ